

LUCINDA

RILEY

DE ZEVEN ZUSSEN

PAREL

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

XANDER

ROMAN

1

Ik zal zolang ik leef precies weten waar ik was en wat ik deed toen ik hoorde dat mijn vader was overleden, dacht ik, terwijl ik uit het raampje van het vliegtuig staarde en in de inktzwarte duisternis tuurde. Onder me schitterden groepjes fonkelende lichtjes; daar woonden mensen. Elk lichtje stond voor een leven, een gezin, een groepje vrienden...

Allemaal dingen die ik voor mijn gevoel niet meer had.

Het was alsof ik de wereld op zijn kop zag, want de lichtjes onder me leken een doffe afspiegeling van de sterren boven me. Het deed me denken aan een opmerking van een van mijn docenten op de kunstopleiding. Hij zei dat ik schilderde alsof ik dat wat vlak vóór me was niet zag. Hij had gelijk: ik zág het ook niet. De beelden verschenen in mijn geest, niet in de realiteit. Die beelden hadden vaak niet eens een menselijke, minerale of dierlijke vorm, maar het waren sterke beelden en ik móést ze gewoon vastleggen.

Neem nou die berg rotzooi die ik door heel Londen bij schroot-hopen had opgehaald en in mijn studio in het appartement had opgeslagen. Ik was weken bezig geweest om precies uit te vogelen hoe al die stukken in elkaar moesten worden gezet. Het was net of ik met een gigantische Rubiks kubus bezig was, hoewel de onderdelen in dit geval bestonden uit een stinkend olieblak, een vogel-verschrikker die Guy Fawkes moest voorstellen, een autoband en een roestend pikhouweel. Ik was voortdurend in de weer om er één geheel van te maken, en dat ging prima, totdat ik dat laatste, belangrijkste stukje toevoegde. Op welke plaats ik het er ook in zette, naar mijn idee was daarmee de hele installatie naar de knoppen.

Ik leunde met mijn gloeiende voorhoofd tegen het koele perspex van het raampje. Dat raampje was het enige wat mij en mijn medereizigers scheidde van verstikking en een zekere dood.

We zijn zó kwetsbaar...

Nee, CeCe, sprak ik mezelf streng toe terwijl ik door een golf van paniek werd overvallen, je kunt dit best zonder haar, echt wel.

Ik dwong mezelf weer aan Pa Salt te denken, want hoe raar het ook was, door mijn ingewortelde vliegangst had het iets troostends om terug te denken aan het moment waarop ik hoorde dat hij was gestorven. Als het ergste gebeurde en het vliegtuig uit de lucht zou vallen, wachtte hij me aan de andere kant misschien wel op. Hij had die reis tenslotte al gemaakt. In zijn eentje, net als wij uiteindelijk allemaal zouden doen.

Toen het telefoontje van mijn jongere zus Tiggy kwam, met het bericht dat Pa dood was, was ik net mijn jeans aan het aantrekken. Erop terugkijkend wist ik vrij zeker dat er van die boodschap bijna niets bij me binnen was gekomen. Mijn enige gedachte was: hoe vertel ik het aan Star? Ze aanbad mijn vader en zou totaal van slag zijn.

Jij aanbad hem ook, CeCe.

Dat was ook zo. Mijn taak in dit leven bestond uit het beschermen van mijn kwetsbare zus, die drie maanden ouder was dan ik maar het moeilijk vond om zich te uiten, zodat ik altijd het woord voor haar voerde. Dus had ik na het bericht mijn gevoelens weggestopt, mijn jeans dichtgeritst en was ik de zitkamer binnengelopen om het haar te vertellen.

Ze zei niets, maar huilde in mijn armen. Ik had zelf al de grootste moeite mijn tranen te bedwingen. Maar voor mijn zus, voor Star, moest ik sterk zijn, want Star had me nodig...

Dat was toen...

‘Hebt u iets nodig, mevrouw?’

Een wolk van muskusachtig parfum daalde op me neer. Toen ik opkeek zag ik de stewardess over me heen hangen.

‘Eh, nee bedankt.’

‘U hebt op de oproepknop gedrukt,’ zei ze overdreven fluisterend, met een gebaar naar de overige passagiers, die lagen te slapen. Het was vier uur ’s ochtends, Londense tijd.

‘Sorry,’ fluisterde ik terug, en trok mijn ongehoorzame elleboog van de knop. Echt iets voor mij. De stewardess gaf me hetzelfde

knikje als mijn vroegere schooljuffrouw als ik tijdens het ochtendgebed mijn ogen open had. Met veel geruis van zijde verdween ze weer naar haar plek. Ik probeerde het mezelf wat comfortabeler te maken en deed mijn ogen dicht. Ik vond het een verschrikking om in een aluminium buis door de ruimte te razen en was jaloers op die vierhonderd zielen om me heen die aan die ellende konden ontsnappen door te slapen. Ik voelde me als gewoonlijk buitengesloten en had het gevoel er niet bij te horen.

Ik had natuurlijk businessclass kunnen boeken. Ik had nog wat geld over van mijn erfenis, maar niet zo veel dat ik dat wilde verspillen aan een paar centimeters extra ruimte. Het grootste deel van het geld was opgegaan aan de aankoop van het chique appartement voor Star en mij, in Londen, aan de rivier. Ik had gedacht dat ze een echt thuis wilde, dat ze er blij mee zou zijn, maar ze was helemaal niet blij...

En hier zat ik, geen stap verder dan vorig jaar rond deze tijd, toen ik naast mijn zus in economyclass zat en over de wereld vloog, op weg naar Thailand. Alleen was Star deze keer niet bij me en was ik niet op weg ergens naartoe. Ik was op weg ergens vandaan, ik was op de vlucht...

‘Een ontbijtje, mevrouw?’

Nog suf en gedesoriënteerd deed ik mijn ogen open en ontmoette de blik van de stewardess die die nacht naar me toe was gekomen. Alle cabinelichten waren inmiddels aan en door de paar raamluikjes die open waren zag ik een roze dageraad.

‘Nee, bedankt, alleen koffie. Zwart, alstublieft.’

Ze knikte en trok zich terug, en ik vroeg me af waarom ik me schuldig voelde als ik ook maar iets vroeg, terwijl ik nota bene de volle mep had betaald.

‘Waar gaat u naartoe?’

Ik draaide me om naar mijn buurman, die ik tot dan toe alleen in profiel had gezien. En zelfs dat profiel bestond uit niet meer dan een neus, een mond en een blonde lok die uit een zwarte hoodie stak. Maar nu staarde hij me recht aan. Ik schatte hem niet ouder dan achttien, zijn kin en voorhoofd vertoonden nog sporen van

jeugdpuistjes. Vergeleken bij hem voelde ik me een middelbare dame.

‘Bangkok, daarna Australië.’

‘Cool,’ was zijn commentaar, terwijl hij op zijn gevangenismenutje aanviel, dat bestond uit oneetbaar roerei, te hard gebakken spek en een lang, roze ding dat voor een worstje moest doorgaan. ‘Daar ga ik uiteindelijk ook naartoe, maar eerst ga ik Thailand verkennen. Ik heb gehoord dat die *Full Moon Parties* daar supergaaf zijn.’

‘Dat zijn ze ook.’

‘U bent er geweest?’

‘Een paar keer,’ antwoordde ik, en bij die vraag kwam er een verzameling herinneringen boven.

‘Welke zou u adviseren? Ze zeggen dat Ko Pha Ngan de beste is.’

‘Het is eeuwen geleden dat ik daar voor het laatst ben geweest, maar het schijnt nu enorm massaal te zijn, een paar duizend bezoekers. Mijn favoriete plek is Railay Beach in Krabi. Heel relaxed, maar het hangt ervan af wat je wilt.’

‘Ik heb weleens gehoord van Krabi,’ zei hij, terwijl zijn kaken ploeterden met het worstje. ‘In Bangkok ontmoet ik mijn maten. Het is trouwens pas over een paar weken volle maan, dus we hebben nog tijd om te beslissen. Heb je met vrienden afgesproken in Australië?’

‘Ja,’ loog ik.

‘Blijft u een tijdje in Bangkok?’

‘Een nachtje.’

Ik merkte hoe opgewonden hij was toen het vliegtuig de landing naar luchthaven Suvarnabhumi inzette en het cabinepersoneel aan ons, gedetineerden, de vaste riedel aan instructies voorlas. Wat een belachelijke vertoning eigenlijk, dacht ik, terwijl ik mijn ogen sloot en mijn bonzende hart tot rust probeerde te brengen. Als het vliegtuig neerstortte waren we allemaal onmiddellijk dood, of ons tafeltje nu wel of niet ingeklapt was. Dat soort dingen werd waarschijnlijk gezegd om ons een prettig gevoel te geven.

Het vliegtuig kwam zo zacht neer dat ik pas in de gaten had dat we aan de grond waren toen dat over de intercom werd meege-

deeld. Ik deed mijn ogen open en er rees een triomfantelijk gevoel in me op. Ik had in mijn eentje een intercontinentale vlucht gemaakt en kon het navertellen! Star zou trots op me zijn... als het haar tenminste nog iets kon schelen.

Nadat ik de douane was gepasseerd haalde ik mijn bagage van de band en stevende op de uitgang af.

‘Fijne tijd in Australië,’ riep mijn tienerbuurman toen hij me had ingehaald. ‘Volgens die maat van me is de natuur daar helemaal te gek, spinnen zo groot als borden. Later!’

Hij zwaaide me gedag en verdween in de massa. Een paar versnellingen langzamer volgde ik hem naar de uitgang, waar een vertrouwde hitte me tegemoetkwam. Ik nam de shuttlebus naar het hotel dat ik voor mijn overnachtingsstop had geboekt, checkte in en nam de lift naar mijn klinisch ingerichte kamer. Ik liet mijn rugzak van mijn schouders vallen en ging op de witte lakens zitten. Als ik hoteleigenaar was zou ik altijd voor donkere lakens zorgen, dacht ik bij mezelf, dan hoeven de gasten de vlekken van anderen lichaamssappen niet te zien. Want hoe hard je ook schrobt, die blij je op wit zien.

Er waren zo veel dingen op de wereld die me verbaasden. Regels die lang geleden ergens door iemand waren opgesteld, bijvoorbeeld. Ik trok mijn wandelschoenen uit en ging op het bed liggen, bedacht dat ik net zo goed op elke willekeurige andere plaats kon zijn en baalde daarvan. De airconditioning boven mijn hoofd zoemde, ik deed mijn ogen dicht en probeerde te slapen, maar het enige waar ik aan kon denken was dat als ik nu doodging geen sterveling dat zou weten.

Op dat moment besepte ik wat het betekent om eenzaam te zijn. De eenzaamheid knaagde in mijn binnenste en voelde tegelijkertijd als een grote leegte. Ik knipperde een paar tranen weg – ik was nooit zo’n huilerig type – maar ze bleven komen. Het was net een dam die op doorbreken stond, dus ik móést mijn ogen wel open doen.

Huilen is prima, CeCe, heus...

Ik hoorde weer Ma’s troostende stem toen ik op Atlantis uit een boom was gevallen en mijn enkel had verstuikt. Ik wilde niet hui-

len en had daarom zó hard op mijn lip gebeten dat die was gaan bloeden.

‘Ma zou het wél wat kunnen schelen,’ mompelde ik wanhopig. Ik pakte mijn mobieltje en overwoog Ma te sms'en om haar te melden waar ik was. Maar ik kon het niet aan om een bericht van Star tegen te komen, of, erger nog, om géén bericht van Star tegen te komen. Dán zou ik pas echt instorten, dus ik slingerde het ding over het bed en probeerde opnieuw mijn ogen te sluiten. Maar achter mijn oogleden verscheen het beeld van Pa, en het wilde niet verdwijnen.

Het is belangrijk dat jij en Star niet alleen elkaar hebben maar ook jullie eigen vrienden maken, CeCe...

Dat had hij gezegd vlak voordat we samen naar de Universiteit van Sussex vertrokken, en ik was boos geworden over die opmerking, want ik had niemand anders nodig. En Star ook niet, althans dat dacht ik. Maar toen...

‘O Pa,’ zei ik met een zucht. ‘Is het daarboven beter?’

In de afgelopen weken, nadat Star me duidelijk had gemaakt dat ze niet langer haar bestaan met mij wilde delen, had ik vaak in gedachten met Pa zitten praten. Zijn dood leek nog zó onwerkelijk, en ik voelde hem op een of andere manier nog dicht bij me. Voor de buitenwereld bestond er geen groter contrast dan tussen Tiggy, de zus die direct na mij kwam en in allerlei spirituele dingen geloofde, en mij. En toch was er dat rare stukje van mijn persoonlijkheid dat óók dingen wist en aanvoelde... in mijn onderbuik én in mijn dromen. Vaak voelde het alsof de wereld in mijn dromen echter en levendiger was dan wanneer ik wakker werd, het was een beetje zoals kijken naar een tv-serie. Maar dat waren de goede nachten, want ik had ook nachtmerries. Zoals die met die enorme spinnen...

Ik huiverde toen ik me de afscheidswaarden van mijn tienerbuurman herinnerde... Dat kon toch haast niet, spinnen zo groot als borden?

‘Jezus!’ Ik sprong uit bed om mijn gedachtestroom te stoppen en ging naar de badkamer om mijn gezicht af te spoelen. Ik keek in de spiegel. Ik leek net een babyzwijntje, met die rode, gezwollen ogen en mijn haar dat glom van het vet na die lange reis.

Het maakte niet uit hoe vaak Ma tegen me had gezegd hoe mooi

en bijzonder de vorm en kleur van mijn ogen was, of hoe vaak Star had gezegd dat ze graag mijn huid aaide, die – zo zei ze het – zacht en glad als cacaoboter was. Ze wilden alleen maar aardig zijn, want ik was dan wel lelijk, maar niet blind, en ik had er een hekel aan om betutteld te worden als het om mijn uiterlijk ging. Ik had vijf beeldschone zussen en had me altijd vreselijk uitgesloofd om met ze te concurreren. Electra – die toevallig ook nog supermodel was – hield me voortdurend voor dat ik niet het beste uit mezelf haalde, maar dat was zonde van haar tijd en energie, want móói zou ik toch nooit worden.

Maar schoonheid schéppen, dat kon ik wel, en nu, nu ik dieper dan ooit in de put zat, schoot me iets te binnen wat Pa ooit tegen me had gezegd.

Wat er ook in je leven gebeurt, mijn lieve CeCe, het enige wat ze nooit van je kunnen afnemen is je talent.

Destijds dacht ik dat het de zoveelste – welk woord zou Star ook alweer gebruiken? – platitude was, die moest compenseren dat mijn uiterlijk, mijn academische aanleg en sociale vaardigheden ronduit klote waren. En eigenlijk had Pa ongelijk, want anderen konden dan wel niet je talent afnemen, maar met hun negatieve commentaar wel je zelfvertrouwen vernietigen en je brein beïnvloeden, zodat je uiteindelijk niet meer wist wie je was of hoe je iemand een plezier kon doen, jezelf al helemaal niet. Dat was met mij gebeurd op de kunstacademie. Daarom was ik daar weggegaan.

Ik heb er in elk geval geleerd waar ik niet goed in ben, troostte ik mezelf. Dat waren volgens mijn docenten de meeste modules die ik in de afgelopen drie maanden had gevolgd. Hoewel mijn schilderijen én ikzelf behoorlijk waren afgekraakt wist zelfs ik dat het geen enkele zin had om verder te gaan als ik het geloof in mijn talent verloor. Want dat was het enige wat ik nog had.

Ik liep terug naar de kamer en ging weer op het bed liggen, en wenste dat deze vreselijke, eenzame uren voorbij waren. Nu begreep ik pas waarom ik zo veel oude mensen op een bankje zag zitten als ik op weg naar de academie door Battersea Park liep. Ook al vroor het, ze wilden bevestigd zien dat de planeet andere menselijke wezens bevatte en dat ze niet alleen op de wereld waren.

Ik moest in slaap gevallen zijn, want ik had mijn spinnennachtmerrie en werd wakker van mijn eigen geschreeuw. Onwillekeurig deed ik mijn hand voor mijn mond voor het geval iemand in de gang dacht dat ik werd vermoord. Ik kon niet langer in mijn eentje in deze ziellose kamer blijven, dus trok ik mijn schoenen aan, greep mijn camera en ging met de lift naar beneden.

Er stond een lange rij taxi's voor de deur. Ik stapte achter in een taxi en vroeg de chauffeur naar het Koninklijk Paleis te rijden. Ik vond het altijd zowel grappig als verwarrend dat het in Bangkok wemelde van het personeel. Als je een winkel binnenging voor een zakje pinda's was er één persoon om je de weg te wijzen, een tweede om de kassa te bedienen en een derde om je aankoop in te pakken. Arbeid was hier lachwekkend goedkoop. Ik voelde me onmiddellijk schuldig over die gedachte en herinnerde mezelf eraan dat ik juist dáárom zo dol was op reizen: je ging de dingen in perspectief zien.

De chauffeur zette me af bij het Koninklijk Paleis en ik volgde de hordes toeristen, waarvan een groot aantal met roodverbrande schouders rondliep; een duidelijk teken dat ze hier nog maar net vanuit een kouder klimaat waren aangekomen. Bij de trap vóór de tempel trok ik mijn schoenen uit en legde ze naast de uiteenlopende collectie teenslippers en gympen van de andere bezoekers. De Smaragdgroene Boeddha zou meer dan vijfhonderd jaar oud zijn en was het beroemdste beeld van Thailand. Toch was hij klein vergeleken met veel andere boeddha's die ik had gezien. Door de heldere kleur van de jade en de houding van het lichaam deed hij me denken aan een felgroene hagedis. Zijn ledematen waren wel érg soepel en klopten eerlijk gezegd niet helemaal. Niet dat dat er toe deed, hij was gewoon mooi.

Ik ging in kleermakerszit op een van de matten zitten en genoot ervan om uit de zon te zijn en in deze grote, vredige ruimte te zitten, met andere menselijke wezens om me heen, die waarschijnlijk ook aan het navelstaren waren. Ik ben nooit zo'n religieus type geweest, maar als ik moest kiezen ging ik voor het boeddhisme, waarin de kracht van de natuur zo'n belangrijke rol speelt, want ik beschouw de natuur als een eindeloos wonder dat zich vlak voor onze ogen afspeelt.

Star zei vaak dat ik lid moest worden van de Green Party als ik weer eens urenlang tekeering na het zien van een tv-programma over het milieu, maar wat had dat voor zin? Mijn stem telde niet en ik was te stom om serieus te worden genomen. Het enige wat ik wist was dat er veel te nonchalant wordt omgegaan met de planten, dieren en oceanen die ons ecosysteem vormen en ons in leven houden.

‘Als ik iets zou willen aanbidden, dan is het de natuur,’ zei ik zachtjes tegen de boeddha. Ook hij was gemaakt uit aarde en gehouwen uit een mineraal dat zich in duizenden jaren tot een prachtig materiaal had gevormd, en hij zou het waarschijnlijk wel begrijpen.

Aangezien dit een tempel was leek het me een goed idee om iets tegen Pa Salt te zeggen. Misschien waren kerken en tempels wel een soort telefooncentrales of internetcafés: je had er een betere verbinding met de hemel...

‘Hoi Pa, echt jammer dat je dood bent. Ik mis je veel meer dan ik had verwacht. En sorry dat ik niet heb geluisterd naar je wijze woorden en adviezen en zo. Dat had ik wel moeten doen, want moet je zien hoe ik er nu aan toe ben. Ik hoop dat het goed met je gaat daar boven,’ zei ik erachteraan. ‘Nogmaals sorry.’

Ik voelde een ongemakkelijke brok tranen achter in mijn keel en stond op en liep naar de uitgang. Toen ik bijna buiten stond draaide ik me om.

‘Help me, Pa, alsjeblieft,’ fluisterde ik.

Ik kocht een flesje water bij een straatventer en liep naar de rivier, de Chao Phraya. Daar bleef ik een tijdje staan kijken naar de zware vrachtboten die langsvoeren. Sleepboten, speedboten, brede aken bedekt met zwart zeildoek deden daar hun dagelijkse werk. Ik besloot de veerboot te nemen en een stukje mee te varen, dat was goedkoop en in elk geval beter dan op mijn ellendige hotelkamer bij het vliegveld zitten. Terwijl we voortsnelde over de rivier zag ik glazen wolvenkrabbers waar gouden tempels elegant tussen genesteld lagen, en houten huizen die via gammele steigers met de bedrijvigheid op het water verbonden waren. Ik pakte mijn beproefde Nikon-camera, die Pa me voor mijn zestiende verjaardag had gegeven, zodat, zoals hij het formuleerde, ‘je foto’s kunt nemen

van alles wat je inspireert, lieverd', en klikte erop los. Star zeurde me altijd aan mijn hoofd dat ik moest overstappen op digitale fotografie, maar technologie en ik konden niet met elkaar opschieten, dus ik hield het maar bij wat ik wel kon.

Ik stapte net voorbij het Oriental Hotel van de boot, en toen ik de straat naast het hotel doorliep moest ik denken aan de keer dat ik Star daar op een high tea in de beroemde Authors' Lounge had getrakteerd. Gekleed in onze jeans en T-shirts voelden we ons echte buitenbeentjes tussen al die piekfijn geklede lui. Star was urenlang in de bibliotheek blijven hangen om alle gesigeneerde foto's van de schrijvers die ooit in het hotel hadden gelogeerd te bekijken. Zou ze ooit nog haar eigen roman schrijven? Ze kon ontzettend goed zinnen formuleren en dingen op papier beschrijven. Niet dat ik daar nog iets mee te maken had. Ze had nu een nieuwe familie. Toen ik een paar weken geleden thuiskwam had ik een fonkellichtje in haar ogen gezien, en er was een man die ze Mouse noemde in ons appartement die haar als een aanhankelijke puppy zat aan te staren.

Ik ging bij een straattentje zitten en bestelde een kom noedels en een biertje, gewoon voor de lol. Ik kon niet goed tegen alcohol, maar ik voelde me toch al heel belabberd, dus veel erger kon het niet worden. Tijdens het eten bedacht ik dat wat me het meeste pijn deed niet het feit was dat Star een nieuwe vriend en een baan had, maar dat ze zich, langzaam en pijnlijk, van me had losgemaakt. Misschien had ze gedacht dat ik jaloers zou zijn, dat ik haar helemaal voor mezelf wilde, maar dat wás gewoon niet zo. Ik hield van haar, meer dan van wie en wat ook, en wilde alleen maar dat ze gelukkig werd. Ik was nooit zo dom geweest om te denken dat er met al die schoonheid en intelligentie van Star niet op een zekere dag een man in haar leven zou verschijnen.

Je deed echt bot tegen hem toen hij op bezoek was, zei mijn geweten. En ja, ik hād ook moeite met zijn aanwezigheid, en als gewoonlijk kon ik dat maar moeilijk verbergen.

Het bier deed zijn werk en verzachtte de scherpe kantjes van mijn pijn. Ik betaalde, stond op, slenterde de straat door en draaide een smal steegje in, waar een markt werd gehouden. Bij een van de kraampjes was een kunstenaar bezig met een aquarel. Toen ik hem

achter zijn schildersezal zag zitten, moest ik denken aan de avonden dat ik in Krabi met mijn schetsboek en busjes verf op Railay Beach had gezeten en de schoonheid van de zonsondergang had proberen te vatten. Ik deed mijn ogen dicht en herinnerde me het vredige gevoel dat ik had toen ik daar, nog maar een jaar geleden, met Star had gezeten. Ik verlangde er zo hevig naar terug dat het pijn deed.

Ik liep terug naar de rivier en leunde over de balustrade. Zou het laf zijn om eerst daarheen te gaan alvorens door te reizen naar Australië? Ik had me nog nooit zo gelukkig gevoeld als op Railay Beach. Ik kende daar mensen, en die zouden me herkennen, naar me zwaaien en me groeten. De meesten waren ook ergens voor op de vlucht, want zo'n plaats was Railay. Bovendien was de enige reden dat ik naar Australië ging hetgeen Georg Hoffman, Pa's advocaat, me had verteld toen ik bij hem op bezoek ging. Het was gewoon een bestemming en lag bovendien ver weg van Londen.

Dus in plaats van twaalf uur lang in een aluminium buis naar een plek te razen waar ik geen mens kende, kon ik morgen om deze tijd in Railay Beach achter een koud biertje zitten. Een paar weekjes kon toch geen kwaad? Tenslotte was het binnenkort Kerst en misschien was het minder erg om die door te brengen op een plek die ik kende en waarvan ik hield...

Voor het eerst in tijden kon ik me echt ergens op verheugen. Voordat het gevoel zou verdwijnen hield ik een taxi aan en liet me naar het vliegveld rijden. Bij de terminal liep ik naar de ticketbalie van Thai Airways en legde uit dat ik mijn vlucht naar Australië moest uitstellen. De vrouw achter de balie roffelde een tijdje op haar toetsenbord en zei dat het me zo'n vierduizend baht ging kosten, wat gelet op het totale bedrag niet veel was.

'U hebt flexibel ticket. Op welke datum wilt u opnieuw boeken?' vroeg ze.

'Eh, vlak na de Kerst misschien?'

'Alles vol. Eerste beschikbare vlucht is 8 januari.'

'Oké,' zei ik, blij dat ik het lot er de schuld van kon geven dat ik langer in Thailand moest blijven. Vervolgens boekte ik een retourvlucht van Bangkok naar Krabi die de volgende ochtend vroeg zou vertrekken.

Terug op mijn hotelkamer nam ik een douche, poetste mijn tanden en stapte met een veel rustiger gevoel in bed. Als mijn zussen dit hoorden zouden ze stuk voor stuk zeggen dat ik weer eens aan het rondzwerfen was, maar daar had ik geen boodschap aan.

Want ik was als een gewond dier op zoek naar een schuilplaats, waar ik mijn wonden kon likken.